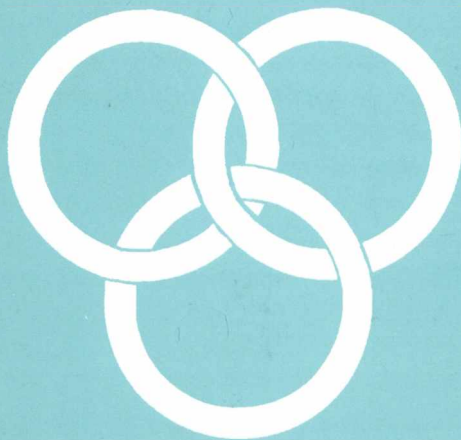

1996. II. NEGYEDEV

Vezess!

KERESZTYÉN IFJÚSÁGI VEZETŐK LAPJA

23.

Vezess!

KERESZTYÉN IFJÚSÁGI VEZETŐK LAPJA

*Uram, vezess engem,
hogy én is Hozzád
vezethessek másokat!*

Kiadó:
Magyarországi Keresztyén Ifjúsági

Egyesület
(M KIE)

Szerkesztőség:
1085 Budapest, Horánszky u. 26.
Telefon/fax: (06-1) 267-0587

Szerkesztők:
Denke Villő,
Silló Melinda

Szedés-tördelés:
Alfa Kiadó és Nyomda
1139 Bp., Lomb. u. 22.
Telefon/fax:
(06-1) 149-0757

Nyomdai kivitelezés:
Könyvfólia Bt.
1106 Bp., Algyógyi út 6-8.
Telefon: 261-9337/131
Felelős vezető:
Tóth Béla

Megjelenik
negyedévente
Megrendelhető a
szerkesztőség címén
Ára: 1 évre 520 Ft
(postaköltséggel
együtt)

TARTALOMBÓL

Erőt ad a megfáradtnak	4
KIE arcképcsarnok – Könyves Péter	8
Tanuljunk egymástól – Kőbányai cseppetű	10
Az ifjúkor nagy kérdései – Ki vagyok én?	14
Tudod-e?	21
Vallások, felekezetek, irányzatok – Buddha világa	22
Bibliamunka	26
Kézművesség	27
Énekeljünk	29
Sport, kirándulás, táborozás	32

és sok más!

LAPUNK SZERZŐI ÉS MUNKATÁRSAI

Ablonczy Margit	református lelkész	Kecskemét
Albert Ágnes	tördelő-szerkesztő	Budapest
Bartha Árpád	gyógyszerész	Miskolc
Bölcsföldi András	református lelkész	Kecskemét
Denke Villő	vegyézmérnök	Budapest
Garajszki József	képzőművész	Dabas
Gyórfy Regina	KIE tag	Tatabánya
Harmathy Zsófia	református hitoktató	Budapest
Herpai Melinda	ápoló	Debrecen
Hikisch Zoltán	tanár	Budapest
Lupták György	evangélikus lelkész	Kiskőrös
Magassy Éva	KIE titkár	Budapest
Marton Tamás	evangélikus ifjúsági titkár	Budapest
Martonné Szalóky Eszter	főiskola hallgató	Budapest
Németh Géza	református lelkész	
Tim Randall	újságíró	London
Silló Melinda	adminisztrátor	Budapest
Szalay András	főiskolai hallgató	Budapest
Szentpáli Gavallér Zsuzsa	egyetemi hallgató	Debrecen
Dr. Szigeti Jenő	adventista lelkész	Budapest
Tóth L. Kristóf	református lelkész	Pátka
Wiszkidenszky Aliz	gyógyszerész	Budapest

valamint:

Márai Sándor, Pilinszky János, Szilágyi Domokos, Zsiskú János

Nézz előre!

Voltál már egyedül? No nem úgy, hogy egész napi tipródás után éhes vagy a csendre, hanem, hogy fáj a csend. Amikor úgy érzed, Isten és ember hátat fordított neked, nem szól hozzád senki már. Amikor nem te hagytad el az embereket, hanem az emberek hagytak el téged és magányosan vonszolod magadat egy sehová nem vezető úton. Ez az elhagyatottság Istenre utaló csendje.

Erről szól Ady Endre örökszép verse: „Az Úr érkezése”

*Mikor elhagytak,
Mikor a lelkem roskadozva vittem,
Csöndesen és váratlanul
Átölelt az Isten.*

*Nem harsonával,
Hanem jött néma, igaz öleléssel,
Nem jött szép, tüzes nappalon,
De háborús éjjel.*

*És megvakultak
Hiú szemeim. Meghalt ifjúságom,
De őt, a fényest, nagyszerűt,
Mindörökre látom.*

Az elhagyatottság csöndje – Isten csöndje lehet. Hiszen mai életünkben minden harsonázik, csak Jerikó kőfalai nem omlanak le.

Eszembe jut egy régi augusztusi nap. Negyven év múltán kívülről látom magam mint a felettünk húzó kémrepülőgép az idegen tájat. Aznap reggel kaptam a hírt: Maximális pontszámom ellenére, harmadszor sem vettek fel az egyetemre. A felvételi iroda ajtajában álltam: „Papgyereknek nincs ott helye” – mondta az „adminisztrátor elvtársnő” – magyarázatul. Úgy éreztem magam, mint akit bura alá raktak és kiszivattyúzták körüle a levegőt. Eszembe jutottak a felkészülés álmatlan órái, a porszagú könyvtárak csöndje, az éjjel körmölt jegyzetek cédulái, a vizsgabizottság sajnálkozó mosolya.

Hazabotorkáltam, de úgy éreztem, hogy megfulladok. Kimentem a ligetbe. A felvonulási tér buta betonsíkján bandukoltam a liget felé. A szívem, a hitem romokba hevert mint tornádó után a házak. Most már tudom, az akkor számomra megfogalmazhatatlant: úgy éreztem – az Isten is elhagyott engem.

Már majdnem a Hősök teréhez értem, amikor két fiú elszaladt mellettem. A kicsi egy kopott, öreg kerékpáron ült nagy igyekezettel pedálozott. Mivel a kerékpár billegett, a nagyobb a nyereg hátuljánál fogta és szaladt utána oda-odakapva a kormányhoz. Amikor mellettem elszaladtak – majdnem elsodorva – ezt kiáltotta a nagyobb a kicsinek:

– Öcsi, ne a lábad nézd folyton, nézz előre!

...Két hét múlva beiratkoztam a pótfelvételi után a teológiára. Az egyetemre még elküldtem a „fellebbezést” –, de a választ ki sem bontottam. (Csak egy év múlva tudtam meg, hogy felvettek volna.) Tudtam, hogy ott a felvonulási tér betonján „néma, igaz öleléssel”, „csöndesen és váratlanul Átölelt az Isten.”

A bicikliző gyerek tanácsa volt életemben a váltó, ami nélkül talán régen elnyelt volna az értelmetlen csend magánya.

Szigeti Jenő

ERŐT AD A MEGFÁRADTAKNAK...

„...*hogy hitetek Istenbe vetett reménység is legyen*”

I. Péter 1, 21

Eddig nem gondolkodtam azon, hogy miért kell ezt a kettőt különválasztani. De az utóbbi időben annyi reménytelen keresztyénnel találkoztam, hogy elolvastva az Igét, szíven ütött ennek igazsága. Ezért szeretném megosztani veletek kicsoda kincs ez a „különválasztás”!

A hit reménység nélkül ugyanis lehet-séges. Csak halott. Az a fajta hit, amit a tanítványok „birtokoltak” Nagypéntek átlétele után. Szép is és igaz is, amit a Mester mondott, csak nem segít. Az ilyen keresztyének vallják: „Kutyából nem lesz szalonna!” – azaz, aki eddig hitetlen volt, maradjon is csak az. Aki alkoholistá volt, maradjon is csak az, azokon már nem lehet segíteni. A házasság tönkrement, hát el kell válni, majd egy másikkal talán sikerül. Az ilyen keresztyének úgy gondolják, nem kell azért olyan nagyon szó szerint venni a Bibliát! Van benne sok igazság, de azért sok mítosz is, meg a tanítványok által gyártmányolt gondolatok. Csak ami a józan ésszel is vehető, csak annyit kell belőle elhinni. Az ilyen keresztyének elmennek a templomba, végighallgatják a prédikációt, de a „világ gondja és a gazdagság csalárdsága” elnyomja bennük az ige magvait. Szomorú keresztyének lesznek. Nincs Jézusuk. Mármint élő Jézusuk! Szánják a világot, de széttárik a kezüket: Mit is tehetnék én ennyi nyomorúsággal szemben? Így valóban nem tesz-

nek semmit. Ők azok, akik megpróbálnak megfelelni Isten elvárásainak. S ha valami szenvedés jön az életükbe, azonnal láznak Isten ellen, s számon kérik: Hogy engedhetted meg! Hát nem híven követtelek mindenben?! Nem loptam, nem csaltam, miért kell szenvednem? És keseregnek, és panaszkodnak, nincs vége a betegséglistának, a nyomorúságoknak. Reménytelen keresztyének- és ezzel hiteltelenek is. Feleslegessé vált rajtuk a név: „Krisztushoz tartozó”, mert nem tartoznak Hozzá! Csak saját polgári erkölcsükhöz, megkeményedett szívükhöz, önző életmódjukhoz. Lehajtott fejűek élnek, azért képtelenek meglátni Istent a hétköznapiakban, s ezért legszívesebben behunyják szemüket az emberi nyomorúságok láttán is.

Olyanok, mint az a kislány, akit megkérdeztek egy rádióriportban, hogy hány gyermeket szeretne, s azt válaszolta: „Egyet sem.” S a riporternő riadt kérdésére, hogy miért, hangzott a további reménytelenség: „Mert fárasztó és értelmetlen a gyermeknevelés.”

Mitől lesz reménység? Ha végre észrevesszük, hogy a sír üres! Jézus feltámadt! Nem maradt a halálban! Legyőzte azt! Él és itt van! A kereszt feltámadás nélkül félhit s ezért tévhit is! Jézusnak azért van hatalma a bűnt megbocsátani és leoldani a „halál bilincseit”, mert fel-

támadt! Valóban hihetetlen! Valóban csak hit által lehetséges!

Hogyan? Hogy működik ez? Hogyan születik bennünk? Egy példával: Egy madár veszte az őserdőben, ha szembenéz a kígyóval. Mert a kígyó szeme megbabonázza, s nem bír szabadulni többé. Pedig milyen egyszerű lenne! Csak ki kellene tárnia a szárnyát, s máris szabadon repülhetne! Miért ilyen ostoba? Hiszen a veszét okozza! – Ugyanezt teszi az is, aki Jézusnak elhiszi azt, amit életében mondott, csak azokat a részeket nem, amit racionálisan nem tud megmagyarázni! Na, most már, ha Jézus egyik szava igaz a másik hamis, akkor nagy hazudozó volt! Vagy bolond! De esetleg egy másik variáció is lehetséges: MINDEN SZAVA IGAZ! S akkor csak ki kell tárnia azokat a szárnyakat, s nem engedni a kígyó tekintetének!

Milyen keresztyének azok, akik „reménységgel élnek”? Nagyon egyszerű. Mindig keresztyének! Nem csak a templomban látszanak annak. Nem csak az imádságot tudják szépen köríteni, hanem valóban úgy is cselekszenek, ahogy kérték. Ha kórházba kerülnek, akkor is tudják, hogy „Kijük van a mennyben”. Az elmúlt hétvégén egy nagyon szép ifjúsági találkozón mondhatta el bizonyosságul valaki: Kórházba kerültem. Nagyon megszenvedtem, s lázadtam, hogy miért? Azonban a műtét után megtért a szomszéd ágyon fekvő betegársam, s akkor megdöbbsentem azon, hogy ilyen eszközei vannak az én Uramnak! Mert neki annyira fontos volt az az ember! S amikor pakoltam már hazafelé igyekez-

ve, félhangosan megkérdeztem: „Mit hagyok itt?!” Erre a másik ágyról odaszólt az addig némán figyelő másik szobatárs: „A szeretetedet!” És én csak átölelni tudtam...

Ne sajnáljátok a kereszten szenvedő Mestert! De ne sajnáljátok magatokat sem, ha ugyanúgy kell szenvednetek! S ne sajnáljátok a világot sem! Hanem tegyetek valamit! Mert a Mester feltámadt!

Köldöknéző keresztyénekből legyünk végre Krisztus-látó keresztyének! Életre hív! S általunk másokat is! Akinek feltámadott Krisztusa van, az tud imádkozni a reménytelen esetekért is! Az nem bizonyos dolgok beteljesedésében reménykedik, hanem az élő Úrban, aki bármit megtehet. Akinek lehetséges volt a pusztában a vízfakasztás, a leprások meggyógyítása anélkül, hogy különösebben hozzájuk ért volna, aki meg tudta változtatni a híveit üldöző Pál szívét...

Nekünk „üres keresztünk van”, mert ÉLŐ JÉZUSUNK VAN! Ő dicsőséges ÚR! A megöletett bárány, a feláldoztatott, helyettünk szenvedő Mester mindent a kezébe kapott! Minden hatalom az Övé! „Nékem adatott minden hatalom mennyen és földön! Elmenvén azért tegyetek tanítványokká minden népeket... és imé és veletek vagytok minden napon a világ végezetéig” (Máté 28, 18–20).

Hogy lehet tehetetlen az, akinek mindenható URA van? Testvérem ébredj! Ne engedd, hogy elhitessenek sokan! „A világ sóvárogva várja az Isten fiainak megjelenését”!

Ablonczy Margit

Küldöttgyűlés

Április 20-án tartottuk az idei **küldöttgyűlést**, melyen sok csoport képviseltette magát – nagy örömünkre. Ez alkalommal is megfogalmazódott az a gondolat, hogy keresni kell annak lehetőségét: miként tudnánk a csoportokat erősíteni, munkájukat támogatni.

A küldöttgyűlés másik fontos feladata az Választmány tagjainak és a tisztviselőknek a választása volt.

A megválasztottak névsora:

Lupták György elnök
Kovács Ábrahám alelnök
Binder Edit kincstárnok
Oravecz Zsuzsanna jegyző

Választmányi tagok: Bíró Mónika (Bogyó), Csizmadia Csaba, Denke Vil-
lő, Farkas Sándor, Frank Klára (Fröke),
Gonda László, Seifert András, Simon
Erika.

Póttagok: G. Labossa György, Silló
Melinda és Gábor Andrea.

Konferencia

„Isten patakja tele van vízzel” (Zsolt. 65, 10)

Keresed Istent? Szeretnél közösségre találni, új barátokat szerezni, régiekkel találkozni? Szeretnél érdekes, a fiatalok felé nyitott missziót végezni?

Akkor gyere el az M KIE ez évi konferenciájára. A találkozó központi témája a misszió. Hogyan tudjuk ma Magyarországon a KIE adottságaival a Jézus Krisztusról szóló örömhírt továbbadni a korosztályunknak?

A hét során az Ige, az alkotás, a Ten Sing, a sport és az irodalom segítségével igyekszünk megtalálni, hogy Isten kegyelméhez – minden embernek „vízzel teli patakjához” – hogyan vezethetünk másokat, és mi magunk hogyan élhetünk vele.

Várunk szeretettel **Albertibe 1996. július 1. és július 7.** között.

Jelentkezés **június 20-**ig az M KIE-irodában 1085 Budapest, Horánszky u. 26. I. 18.

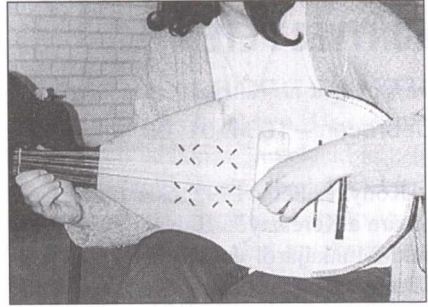

„Fogj munkához;
az Úr legyen veled!”
1 Krón. 22,16

Fotó: Villő

„Örvendj, egész föld az Istennek!”
(Zsolt. 66,1)

Ez volt az idei Táncszeminárium alapigéje, az áhítatok vezérfonala, s ez az öröm hatotta át az egész hétvégét. A közös tánc felszabadultsága a mindannyiunkat összekapcsoló körben, a beszélgetések őszintesége, az áhítatok, éneklések lelki gazdagsága. Úgy érzem, valóban van igény rá, hogy táncoljunk, megteremtve ezzel az előadások, komoly programok ellenpontját a nyári táborokban. S a résztvevők a kazetták, füzetek, tézsta-nyakláncok mellett, remélem, magukkal vitték és továbbvitték az örömet is.

Martonné Szalóky Eszter

KÖNYVES PÉTER

TERÜLETI TITKÁR

Debrecen – 1964. 01. 08.

„Ne feledkezzetek meg vezetőitekről, akik az Isten igéjét hirdették nektek. Figyeljetek életük végére, és kövessétek hitüket.”

(Zsid 13, 7)

Könyves Péter 1992. ősze óta területi titkára a Keresztény Ifjúsági Egyesületnek. Munkájáról és néhány személyes élményéről kérdeztem meg egy szép májusi délutánon.

– Péter, talán kezdjük egészen a történet elején, hogyan kerültél kapcsolatba a KIE-vel?

– Fokozatosan.

– Lehetne egy kicsit bővebben?

– Hát, nem bánom, ha így rábeszél-tél. 1991 őszén egy zenetanár barátom elkapott az utcán. Arról tudósított, hogy norvég „intervenció” zavarta meg Debrecen nyugodt életét, s feltett szándékuk, hogy valami énekkart vagy zenekart hozzanak létre, ami olyan gospel-féle zenét produkálna. Ezután a pontos információ után megkerestem a két vikinget (Jon és Bernt), és megtudtam tőlük, mi is az a Ten Sing.

Következő fokozat '92 februárja volt, amikor egy kicsi norvég Ten Singes csapat jött Debrecenbe, iskolákban bemutatkoztak, szemináriumot tartottak oly nagy sikerrel, hogy megalakult a debreceni Ten Sing csoport, ahol ott ragadtam, és a zenei rész felelőse lettem.

Következő lépcső a '92-es nyári KIE konferencia volt Tiszadobon, ahová a debreceni Ten Singet meghívták, ugyanis kiderült, hogy a Ten Sing a KIE része. Ezen a KIE konferencián

dőlt el – az akkori KIE vezetőkkel folytatott hosszú beszélgetések után –, hogy ősztől területi titkárként dolgozhatom a KIE-ben.

– Mi volt az, ami megfogott ebben a lehetőségben, amire azt mondhattad, hogy ez Könyves Péternek való?

– Tudtam, hogy a TS-be való kapcsolódásom is az Ő akarata. Úgy éreztem, hogy ez a következő osztály, ez az én utam, lépnem kell.

– Azokban az években az újjáélelt KIE sok mindenben kereste a helyét, a területi rendszer, a területi titkári munkakör is egy új irányba tett lépés volt. Mennyiben lehetett akkor megmondani, hogy mi lesz a feladatod?

– Tiszadobon, a beszélgetések során ez kiderült: a meglévő csoportok erősítése, munkájuk támogatása, új csoportok létrejöttének segítése, egyházi kapcsolatok ápolása, munkatársak keresése, programok, utazások szervezése, lebonyolítása, bel- és külföldi képzéseken való részvétel. De hadd ne untasam tovább munkaköri leírással az olvasókat...

– Miért szereted ezt a munkát csinálni?

– Elsősorban azért, mert tudom, hogy Isten bízta rám ezt a szolgálatot. Nagyon jó a misszió területén dolgozni, érezni Isten jelenlétét, áldásait. Ez nem mindig abban mérhető, hogy adott idő

alatt mennyi a megtértek száma, hanem az ember mindennapi személyes életében. Azért is szeretem ezt a munkát végezni, mert nem vagyok üldögélő típus, jobban szeretek világot járni, s erre bőven van lehetőség ebben a munkakörben.

– Eközben biztosan voltak olyan helyzetek, amelyek nehézséget jelentettek. Mesélnél erről is?

– Mindenkinek az életében, munkájában vannak hullámvölgyek, s az ebből való kilendülés nem mindig könnyű. Néha nehéz kimászni egy gödörből, de mindig van aki segít, csak a buta fejekkel néha soká veszem észre a régóta felém nyújtott kezét. Ezenkívül nekem is gyenge pontom a türelem, és a megfontolt beszéd. Lehet, hogy ezen most többen csodálkoznak, pedig így van.

– A problémák megoldásában, elhordozásában nagy segítség a humor, melynek Te köztudottan nem vagy híjával. Csak rád jellemző ez, vagy egyfajta családi örökségnek is mondható?

– Köztudottan jó humoromat dédnagyapámtól örököltem, aki rám hagyta a humorát halálakor.

– Miben változott a KIE négy év alatt Magyarországon?

– A KIE-t a háború után betiltották, 1989-ben éledt újjá. Ez lehet az oka, hogy az elmúlt évek alatt át kellett esnie néhány gyermekbetegségen, ami azonban javára szolgált, immunisabb lett, meg-

erősödött, egyre inkább kikristályosodik mind szervezeti felépítésében, mind szerkezetében.

– Hogyan, miben látod a terület jövőjét, ahol dolgozol?

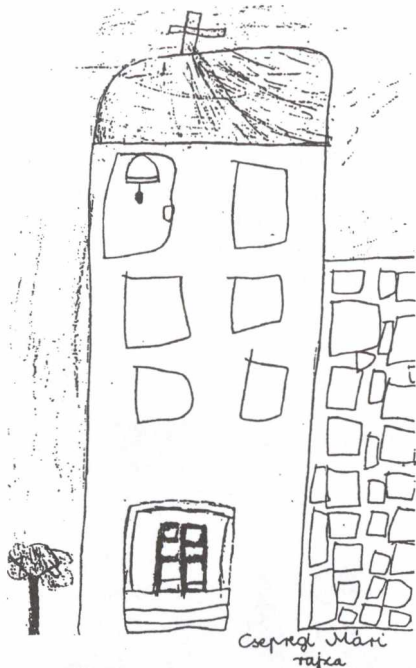
– A csoportokban látom a jövőt, és azon belül az emberekből. Új csoportoknak kell alakulni, amelyek közeli (nem feltétlenül km-re gondolkodom) kapcsolatban állnak egymással, szükséges, hogy legyen mindig elég munkatárs és infrastruktúra arra, hogy ezek a csoportok ne szigetelődhessenek el és érezzék azt, hogy ők a KIE.

– Köszönöm a beszélgetést és a továbbiakban is Isten gazdag áldását kívánom a munkádhoz!

Szentpáli Gavallér Zsuzsa

Kőbányai csengettyű

1992 karácsonján kistestvére született a Kőbányai Harangszónak. Az idősebb testvért – a Kőbányai Evangélikus Gyülekezet saját kiadású lapját – ekkor már három éve vehették kézbe a gyülekezet tagjai.

Egy olyan hírlevél, mely nemcsak nekik, de róluk is szól! – fogalmazódott

meg ismét a cél, de most nem a felnőtt, hanem a gyermeki igényeket tartva szem előtt. Az évente kétszer – karácsonykor és húsvétkor – megjelenő lap mind küllemében, mind tartalmában próbál igazodni kis olvasóihoz. Mivel ők még könnyebben olvassák az írott betűket, az egész szám kézírással készül. A címlapon a templomrajz (mindig más-más verssel) és a hátoldalon a Jó, ha tudod... rovat (a gyerekek számára is fontos információkkal, hírekkel) állandó keretet ad. Bár elsősorban az általános iskola alsó tagozatosainak érdeklődésére építenek a szerkesztők, mégis megpróbálják úgy válogatni az anyagot, hogy minél szélesebb korosztály találjon magának érdekes vagy szórakoztató olvasmányt. Az énekek, mesék, versek, népi köszöntők mellett a keresztyén hagyományokról, szokásokról (evangéliumi) igékről tudhatnak meg többet a gyerekek. A rejtvények megfejtői jutalomban részesülnek, a játékaajánlat közös öröme, szórakozásra hív. Akik nekilátnak – a kisebbek esetleg szülői segítséggel – a Barkácsolás vagy a Kis Kukta rovat egyszerű ötleteinek megvalósításához, kipróbálhatják milyen ügyesek, és még ajándékozási „gondjuk” is megoldódik.

Az illusztrációk között szép számmal

találni a kicsik – elsősorban a gyermekbiblikör tagjai – által készített rajzokat. Ez újabb öröm számukra, hogy megpillantják saját alkotásukat.

A lapot nemcsak a kőbányai gyerekek forgatják. Ismerősök, rokonok révén eljut vidékre, sőt a határon túlra – a testvérgyülekezethez – az erdélyi Oltszakadátira is.

Befejezésül álljon itt – az egyik húsvéti számból – egy olyan imádság, melyet egy kisgyermek fogalmazott, és írt le:

Istenem, köszönöm, hogy ismerlek Téged.

Köszönöm, hogy szeretsz engem, hogy gondoskodsz rólam.

Kérlek légy hozzám mindig közel, és vigyázz ránk:

szüleimre, testvéreimre és mindenki-re a világon. Ámen.

Aliz

Ide várjuk a Te cikkedet, fekete-fehér fotódat, grafikádat, kritikádat, közzéadásodat, vagyis mindazt, amit meg szeretnél osztani az olvasókkal.

Christival 96

Drezda, 1996. május 15–19.

2 napos utazás, csehországi szállás után megérkeztünk Drezdába. Nem tudtuk, hogy hova kell menni, vár-e minket valaki. Könyvi (Könyves Péter) azt mondta, 20 000 ember lesz. Én azt mondtam, téved. És tényleg tévedett. 33 330 ember ünnepelt együtt a nyitóünnepségen. 150 iskola volt a résztvevőknek pihenés céljára fenntartva. Már persze annak, aki akart, vagy tudott pihenni. Program szeminárium hátán, falmászás, Istentisztelet, koncertek, előadások. Mehettünk klasszikus zenét hallgatni, vagy ha jobban tetszett, rap-et szabadtéri vagy fedett színpadon. És amerre néztünk, boldog keresztyének a világ 35 országából, na és persze Németországból. Ismerős arcok, akikre az ember nem igazán számít, hiszen egy találkozás esélye 1 : 33 330 volt. De ott volt Tobi, Fröke, csak hogy a nemzetközi ismerősöket említsem. Az azonosító lappal ingyen utazhattunk a közlekedési eszközökön. Na és persze Christival-os toll, mappa, hátizsák került minden érkező kezébe. Plakátok, zászlók, hatalmas méretű lufik. És a drezdaiak mindezt 4 napon keresztül bírták. Reggeli imáinkban mindig megemlégtük őket. Hogy elviselték azt, amikor mindenki a piroson és autókon keresztül rohant át egyik oldalról a másikra. Hogy több villamost meg kellett várniuk, hogy felférjenek.

Amikor vasárnap délben eljöttünk Drezdából, elkezdett esni az eső. Az ég is megsiratta, hogy ennek a leírhatatlanul szuper fesztiválnak vége lett. Köszönjük Istenünk, hogy ez nem maradt ki az életünkéből.

Herpai Melinda

Aki a szívével látott...

„Alkonyodott már, s a késői nyári alkony árnyékai összereltek bennünket. Apám is széket hozott, később anyám is, és vártunk valamire, mintha egy eseményre akartunk volna emlékezni, vagy egy gondolatra, amelyet elfelejtettünk, de ma talán eszünkbe jut. Mögöttünk a falra felfuttatott szőlő levelei suttogtak valamit a bujkáló szellőnek, alig esett egy-egy szó, amelynek nyomában hallgatásba szaladtak a gondolatok. Később Bodri is felfedezte a családot, hát odaballagott, és elém feködt, ami jó volt, mert hátán melengettem mezítelen lábam, ami ellen öreg kutyánknak nem is volt semmi kifogása.

A falu csendesedett, egy-egy csillag kinyitotta szemét az égen, s a kapu felől hosszú, hűvös, lengő szoknyában beballagott az udvarba az Est.

...Nem szólt senki, mert ez hozzátartozott az esthez, a régi estékhez. Nem szólt senki, mert még hiányzott valami, csak amikor a Göncöl négy kereke is kivirágzott, szólalt meg nagymama, és apámra nézett, az ő gyermekségének emlékeibe.

– Hallod, fiam?

Ekkor már mi is hallottuk, mert valahol a kertben vagy talán mögöttünk a szőlőlevelek között, a földön vagy a levegőben, egyszerre mindenütt a szívkben, mint valami jóra fordult kedves bánat, megszólalt az őszi bogár.

– Krii-krii.

– Hallod, kisfiam? – és nagymama száraz, fehér kezével a sötétbe mutatott, ahol lány panasszal zengett egy kis féreg, de nyomában, valahol a szentpéteri

erdőben, a Cöndében, a nádban, a Kács alatt és a Palánkosban, a csillagfényes estében vállára dobta tarisznyáját, s talán csak a holdat várta, hogy elinduljon a mindig fiatal szívű, öreg vándor, az Ősz.”

Akik szerették őt olvasni, vagy még ma is újabb felfedezésre vágyva veszik le könyveit a polcra – azok bizonyára hamar felismerték a fenti idézetben *Fekete Istvánt*. Mert talán senki sem tudott a magyar irodalomban a természetről úgy írni, mint ő. Írásaiban az ember – legyen bár vadász, vagy a természetet szemlélő író, vagy bármelyik szereplője – mindig egy a természettel, annak része. S mint ilyen, létezése elválaszthatatlan az őt körülölelő természettől, erdtől, réttől, azoknak lakóitól – egy szóval Isten gyönyörűséges teremtett világától.

Fekete István (1900–1970) a Somogy megyei Göllén született, Fekete Árpád tanító, iskolamester és felesége, Sipos Anna első gyermekeként. A család katolikus, és ezt komolyan véve, ebben a szellemben nevelik gyermekeiket is. „Mestörpista” – ahogy a faluban nevezik, ebben a légkörben formálódik emberré és íróvá. Meghatározó emellett a szülőfalu, amely Fekete István természet- és emberszeretetének bölcsője volt. Bármilyen messzire vitte is a sorsa, s temetkezett rá a múltó idő, Gölle maradt számára az egyetlen hely a világban, amelynek feledhetetlen emléke békét, megnyugvást, új erőt adott. Hányan vagyunk ma, akik vissza tudnak gondolni a szülői ház értékteremtő, emberré nevelő erejére, vagy mindarra,

ahogyan a szülőfalu formált-érlelt felnőtté bennünket? Ma, amikor lassan már generációk nőnek föl úgy, hogy a család az iskolától várja a gyermekek nevelését, az iskola pedig napjainkra teljesen föladata hagyományos nevelő szerepét, és csak oktatni kíván –, ma, amikor nem fontosak a régi értékek a mindent elárasztó liberalizmus áradatában, milyenné lesznek majd gyermek-eink? Fekete Istvánt a vallásos család, a szülőfalu, majd a cserkészlet formálta, alakította. Amiket ma konzervatív értékeknek nevezünk...

Ami talán egységes minden írásában: a *szépség*. A természetet szépnek festette le, hiszen ilyenek látta, nem láthatta másnak azt, ami Isten teremtő munkájának az eredménye. De szépnek látta az embert is. Romantikus regényeiben a szereplők esendőségükben is rokonszenvesek, történeteiben a jó még valóban jó, a rossz pedig valóban rossz, de azért emberi. Nála elképzelhetetlen az a nagy összemosás, ami mai alkotásokban tapasztalható. *A koppányi aga testamentuma*, a *Hajnal Badányban* szereplői tiszták, a szívükhöz közel állnak. Állatalakok egész sorát teremtette meg. Ki ne emlékezne *Csíre*, a fecskére, akit méltatlanul sokáig indexre tettek? Vagy *Kelére*, a gólyára, *Hura* a bagolyra, *Lutrára*, a vidrára, vagy *Bogáncsra*? És természetesen *Vukra*, a kisorókára, akit gyermekeink a rajzfilmváltozatban már erősen giccsesítve ismerhettek meg?

A legendás Afrika-vadász, Kittenberger Kálmán jó barátja volt, aki fölfedezve írói képességeit, a fiatal gazdatisztet bevonta a Nimród vadászújság cikkírói körébe. De sokat köszönhetett másik barátjának is, Csathó Kálmán-

nak, aki a Magyar Színház dramaturg-igazgatója és főrendezője volt. Ő buzdította Fekete Istvánt a drámaírásra is, így született a *Hajnalodik*, amelynek első főszereplője Páger Antal volt, és több, mint száz előadást ért meg.

Halála után, Magyar Ferenc, az Új Ember főszerkesztője így búcsúzott tőle: „Együtt lélegzel most is a nagy nádasok hajlongó lélegzetével, együtt repülsz a danksirályokkal, a fecskék villanásával és a sirályok csárogó kiáltásával, mert minden ragyogás és minden hang, kívül és belül már Te magad lettél. Ha felragyog előttünk a magyar táj egy-egy rejtett szépsége, meglegyint egy mezei virág ritkán érzett illata, felszáll a rőzse füstje egy csőszkunyhó előtt: Veled találkozunk...”

Néhány hónappal temetése után, özvegye a töppedő síron egy ciklámen-csokor tövében, levelet talált. Rajta gyereketűkkel: „Fekete István Bácsinak, Farkasréti temető. Küldi: Gelley Dávid diák olvasója.”

„Drága Jó István Bácsi!

...Nagyon szomorú vagyok, hogy nem köszöntöttem fel hetvenedik születésnapján... és most már csak a sírjához tudok eljönni.

...Arra gondolok, hogy azért állt meg István bácsi szíve, mert mind kiírta belőle a Szeretetet, ami éltette. És most nagyon fáj a szívem, de azért nem búcsúzom, mert én István bácsit mindabban látni fogom, amiről írt. A Velencei-tó csónakjában, fűben, fában, vízben, felhőben, Vukban, Lutrában, Kelében, a ködben és a napsütésben...”

A szívünkkel látni... erre tanítja ma is olvasóit.

Lupták György

KI VAGYOK ÉN?

„Ki vagyok én?
Ki vagyok én?
Ki vagyok én?
Ki vagyok én?”

– fogalmazta meg sokak – talán ki sem mondott – kérdését egy magyar zenekar (Hobo Blues Band) a 80-as évek elején. Ők énekben fejezték ki életünk egyik nagy titkát, mellyel különböző életrészekben és élethelyzetekben újra és újra találkozhatunk. Hiszen:

- Már a csecsemő is ezt kérdezi, mikor először „fedez fel” pöttöm kézfejét...
- Ezt kérdezi a tükörbe bámuló óvodás...
- „Tényleg kövér vagyok?” – kérdi a kicsüfolt iskolás...
- „Vajon jól állna ez a kis festék rajtam?” – pislog a tükörbe a kamasz.
- „Vajon ez is én vagyok?”
- „Mások másnak látnak. Ilyen lennék?” – szól a főiskolás.
- „Ő én is vagyok” mondja a száradó pelenkák közt gyermekére tekintő ifjú apa...

A kérdést sokan felteszik. Érkezik-e mindannyiszor válasz is? Van egyáltalán válasz erre a kérdésre? Megválaszolható? Vagy talán nem is KELL választ keresni erre a kérdésre? Elég csak feltenni? Gimnazista koromban azt írtam az élet lényeges idézeteit összegyűjtő füzetem elejére: „Semmi vagyok – de valaki akarok lenni.” Akkor még nem is tudtam milyen lényeges teológiai igazság rejtezik e rövidke mondat mögött; a Teremtés mondata ez, mikor Isten kezébe vett egy agyagdarabkát,

megformázta az embert, lelket lehelt belé. A Semmiből – Valaki lett.

Kereshetünk más szempontokat is kérdésünk megválaszolásához.

Lehet általános véleményünk:

- egy ember
- földi lény
- lány
- fiú

Válaszolhatunk hivatalosan:

- magyar állampolgár
- kecskeméti lakos
- középiskolai tanuló

Költőkkel szólva:

- „és énekes ifjú fiának vall engem a vén Magyarországnak” (Kosztolányi D.)
- „költő vagyok, mit érdekelne engem a költészet maga?” (József A.)

Érzelmi válasz: – „Magyar vagyok” – dörgi Petőfi

– romantikus lélek vagyok

Kapcsolódhatunk hivatásunkhoz: tanár vagyok

- mérnök
- lelkész
- asztalos

Beosztáshoz kötve: presbiter vagyok

- középiskolás
- KIE-tag
- ifjúsági kör tagja

Hit szempontjából:

- szegény bűnös
- vannak nálam rosszabbak is
- körülbelül mint Péter

Még játszhatunk is a szavakkal:

KI VAGYOK – AKADVA

Rendezzük most gondolatainkat három csoportba!

Az vagyok – akinek látom magam!

Életünkben vannak mutatók, melyek segítenek önmagunkat meghatározni. Ilyen például a tükör, ami sokszor talán „görbének” tűnik, pedig a valóságot mutatja. Sok tárgy, személy, esemény segít abban, hogy az ember helyes önértékeléshez jusson el, ez vezethet el a helyes önismerethez. Ezt aztán sokan tesztelik: szüleink, tanáraink, ismerőseink. A kipróbáltság védelmet jelent. Egy filmben így fogalmazta valaki: „Ha önmagad vagy nem tudnak megbántani.” Ha az ember igazán megismeri magát, helyes belülről – sok esetben csalódik. Vagy megdöbben azon, mi is rejtezik benne. Kárász Nelli így fogalmazott „Magam is olyan távoli lettem magamnak.” (Németh László: Iszony) Ezt gyakran mi is megfogalmazzuk: „Nem ismerem magamra”, „Ilyen lennék?”, „Éz én, volnék?”, „El sem akarom hinni, hogy ez én vagyok.” Hogyan juthatunk a helyes önértékelésig, a helyes énképig?

Az vagyok – akinek mások mondanak!

Ha játszó gyermekeket figyelünk meg észrevehetjük, hogy milyen kíméletlenek, néha kegyetlenek tudnak lenni egymáshoz. Milyen halálos komolysággal tudnak venni egy játékot, s mennyire megvan bennük a nyeresí vágy. S mennyire nem tudják elviselni a vereséget, a megalázottságot. Sok esetben gyermekkori hátratételek szerepelnek egy-egy felnőttkori betegség, hajlam, jellemtorzulás mögött. Mégis befolyásol bennünket mások véleménye. Akaratlanul is behódolunk divatáramlatoknak; tiltakozunk, de mégis megtesszük, megvesszük és megesszük amit a reklámok diktálnak. És teljesen elronthatja napunkat egy odavetett szó, mondat, amelyen megbántódunk. Bármennyire is tiltakozunk mások értékítélete ellen,

mégis el kell fogadnunk, hiszen jellemünk, magatartásunk másokon csapódhatnak le. Az ember közösségi lény, éppen ezért az ember azt várja el a másiktól, ami saját értékítéletében is szerepel. A Biblia Aranyszabály így fogalmazza meg: „Amit tehát szeretnétek, hogy az emberek veletek cselekedjenek, ti is azt tegyétek velük (Mt 7, 12). A másik ember segíthet, hogy magadat jobban megismerd. Költőien szólva: „Hiába fűröszöd önmagadban, csak másban moshatod meg arcodat.” (József Attila)

Végül: Az vagyok, akinek Isten lát.

A hit szempontjából ez a harmadik a legfontosabb. Istenhez képest mi tevertmények nagyon kicsinek, elesettnek látszunk. Isten mégis a legnagyobb méltóságot adta nekünk: az ő gyermekei lehetünk, s az ő képét hordozhatjuk, s az ő dicsőségét tükrözhetjük vissza. Isten őrzésre és uralkodásra állította az embert a földre. Az őrzésből kihasználás, kiaknázás s a környezet pusztítása lett; az uralkodásról megint csak negatív tapasztalataink vannak. Még rosszabb kép van bennünk, ha az ember cselekedeteire gondolunk. Kinek lát akkor Isten bennünket? Igaz lenne Vörösmarty „látomása”, aki így ír Istenről:

*„Elborzadott a zordon mű felett
És bánatában ősz lett és öreg.”*

Isten minden csalódásán túl szeretne bennünket olyannak látni, amilyennek ő tervezett kezdetben. Szeretne annak látni, akik vagyunk. Szeretne újra méltósággal, dicsőséggel felruházni bennünket. Szeretne helyreállítani. Szeretne embernek látni. Pál apostol világos képet fest az ember állapotáról a Római levél 7. részében: „Ha pedig azt teszem, amit nem akarok, akkor már nem is én teszem, hanem a bennem lakó bűn.” És Pál apostol, aki ebben élt – átélte Isten szeretetét az ő kegyelmén keresztül, s elmondhatta: mindazt amit tett, nem ő

tette, hanem „az Isten velem lévő kegyelme” Ez az a lehetőség, melyet Isten mindannyiónknak felkínál. Ez az amivel élhetünk. S ha megértjük Isten terveit életünkben, akkor állhat helyre a mi értékrendünk, tervrendszerünk is. Egyszerűbben fogalmazva: Ki vagyok én? Akit Isten szeret, akit Isten szeretne szabaddá tenni, akit Isten megváltott, aki Isten vezetése alatt boldog, benne reménykedő életet élhet.

A következő számunkban az Önmegvalósításról gondolkozunk majd el együtt.

*Bölcsföldi András
Kecskemét*

Pilinszky János

Ismerem

*Ismerem Jézus éjszakáit,
és a bal lator istentelen magányát.
A jótett szelíd mezejét, s a merénylő
elhagyott, üszkös kezét a tett után.*

*És ismerem a bárány vesztét,
úgy is, mint aki veszkődve topog
halálos esése előtt,
és úgy is, mint aki hitével
a meleg belsőt keresi.*

PÁLYÁZATI FELHÍVÁS

A Békéscsabai Keresztyén Ifjúsági Egyesület pályázatot hirdet

KIE önkéntesi szolgálat ellátására.

Várjuk a jelentkezésedet, ha 1 évet rászánnál életedből az ifjúsági munkára, és szívesen szolgálnál velünk a Békéscsabai KIÉben.

Pályázati feltételek:

- keresztyén elkötelezettség
- angol nyelvtudás (társalgási szinten)

Amit várunk:

1. Irodai munka
2. Gyerekfoglalkozások segítése
3. Klubprogram szervezése
4. Esetleg TenSing munka

Jelentkezés:

1996. július 30-ig kézzel írott önéletrajzzal az alábbi címen:

Békéscsabai KIE

5600 Békéscsaba, Luther u. 1.

A pályázatok elbírálását személyes elbeszélgetés előzi meg, melynek időpontjáról levélben értesítünk.

A szolgálat idejére szállást és zsebpénzt biztosítunk.

Polgári szolgálatosok jelentkezését is várjuk!

a Békéscsabai KIE

Mi a bűn?

Miért teremtett Isten embert, ha tudta, hogy bűnözni fog? A kérdés mögött az az emberi igyekezet rejlik, amelyik a felelőséget Istenre akarja visszavezetni, visszahárítani: „A bűnért és annak következményeiért, tengernyi szenvedésért, s így magának Krisztusnak haláláért” Isten a felelős, aki úgy teremtett embert, hogy a „bűn szabadságát nyitva hagyta”. Ezen a spekulatív úton jutott el a szubjektív idealista filozófia odáig; hogy a világ és az ember létének valóságát vonta kétségbe. Hiszen a bűnös ember tényénél csak a világ, a teremtettség léte nagyobb csoda. Miért teremtett Isten egyáltalán világot, s benne embert, hiszen önmagában is tökéletes? A válasz három vonatkozásban ad feleletet. Isten teremtett, mert szeret, szeretet hívta létre a nemlétből a kozmoszt. Embert teremtett, akinek szabadságot adott, hogy viszonszerethessen. A szabadságban rejlő döntés lehetősége nélkül az ember nem ember, hanem bábu.

A bűn lényege abban van, hogy az ember, létének egy pontján fellázadt Isten ellen. Ebben a lázadásban rejlik minden további bűn gyökere. Egyértelműen tanítja ezt az őstörténet is és az egész kijelentés is, hogy az ember a felelős a bűnért. A felelőség hangja a minden emberben megszólaló lelkiismeret hangja. A bűn az őstörténet szerint nem annyira a konkrét büntettségben, mint inkább abban a szellemi magatartásban, állapotban lelhető meg, hogy az ember hátat fordít az Istennek. A bűn univerzális térben és időben.

Az eredendő bűn nem a biológiai öröklés útján terjed, hanem egyszerre foglalja magában az ember történelmi örökségét és a mindenkor ember személyes felelőségét.

Nem azért vagyok bűnös, mert „Ádám” vétkezett, hanem mert „én” vétkeztem. A bűn univerzalizálásának az igazsága újra csak tapasztalat dolga. Nincs sem a történelmi múltban, se a jelenben egyetlen élő, de irodalmi mitologikus személy sem, akiben ne ismernők fel a bűn jegyeit – egyet kivéve: Jézust. Ő az egyetlen, akiben ellenségei sem találnak bűnt.

A bűn nem mindig a legalitás megsértése, de mindig a moralitásé. A legalitás, tehát az emberi törvények rendszere sokszor maga is bűnös, tehát jogi védelmet ad a bűnnek.

Miben lehetne ezt a törvényt összefoglalni? A szeretet törvénye magában foglalja a Tízparancsolatot és a Hegyi beszéd igazságait egyaránt. Azért vagyok bűnös, mert nem élem az istenszeretet és az emberszeretet törvényét. A bűn mindig személyes: ÉN vétkezem valaki ellen. A kollektív bűn tényleg se ment fel a személyes felelősség alól, akkor se, ha az egybeesik a kollektív felelősséggel. Ha az emberiség bűne, fehérek bűne, gazdagok bűne, magyarok bűne, németek bűne, keresztyének bűne, az egyház bűne, a század bűne kifejezéseket joggal használjuk is, velük sem védekezhettünk, mert én is ember vagyok, hozzátartozom egy néphez, közösséghez, egyházhoz stb.

A bűn következménye mindig szenvedés, félelem, magán vagy kollektív katasztrófa. Okkal kiált fel az apostol: „Kicsoda szabadít meg engem a halálnak eme testéből?”

*Németh Géza Apologetikai vázlatok
c. könyvéből*

Hétmérföldes csizma

Jócskán stilizált világgal:
éles kontúrokkal és
éles fény-árnyékkal kellett
megküzdenem – érdekelték
bölc s kínjaid, megismerés!
Érdekelték – s fájni kezdtek.
Hát erre nem számítottam.
(Komolyan végződött ez is,
mint minden, amibe könnyű
kaland-kedvvel belefogtam.)
Külön szem kellett minden színre,
külön fül minden neszre-zajra,
és kellett a Kunst der Fuge,
hogy szívemet beiktassa
a világ összefüggéseibe,
s kellett a hétmérföldes-csizma-
hit, kellett a suhanás
kábulata, szédülete,

hogy felrúgjak mindent, ami
– úgy véltem – hét mérfölddel hátra-
maradt, tisztuljon – tűzzel is! –
végre az ember szép világa;
– igen: kellett a lobogás,
mely minden „semmiségen” túlvisz –,
míg – vigyázat, hohó,
hogy meg ne perzseljük magunk is! –
Naggyá nőttem erényeimben,
hibáimban is nagy vagyok.
Ha lassabban is, mint szeretném,
de csak előre haladok,
s minden fájást muszáj megfájnóm,
ha szívem leég is tövig –
mert ez a föld a szívem földje.
És hát dolgozom, addig is,
amíg lábam beletörik
a negyvenkettes félcipőbe.

Garajsi József munkája

Zsiskú János

Jónás töpreng

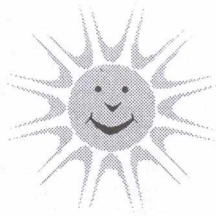
Azoknak, akik szemlesütve
mellőled Uram odább-
állnak,
elkelne ma egy menet-
rendben
rendszeresített Cethal-
járat.

Fotó: Tim Randall

„És mégis ma is, mennyit ad az élet. Csendesen adja két kézzel a reggelt, és a délutánt, az alkonyt és a csillagokat, a fák füllelt illatát, a folyó zöld hullámain, egy emberi szempár visszfényét, a magányt és a lármát. Mennyit ad, milyen gazdag vagyok, milyen megajándékozott, micsoda bőség minden napszakban, minden pillanatban! Ajándék ez, csodálatos ajándék. A földig hajolok, úgy köszönöm meg.”

Márai Sándor

DERÜ

„Aki hisz, az derítés és derítje Istentől származik”
(XXIII. János pápa)

Albán – Bánk bán helyettese

Trapp – Lószín

Némi – csekély számú öregasszony

Teve – a sivatag képernyője

Türkiz – kékre-zöldre vert török márkínő

Szűrőpróba – kezdő orvos által beadott injekció

Bárka – Noé hajóján felszerelt mini italszekrény, melyben minden italból két-két palack volt.

Szűrábaja – indonéz népbetegség

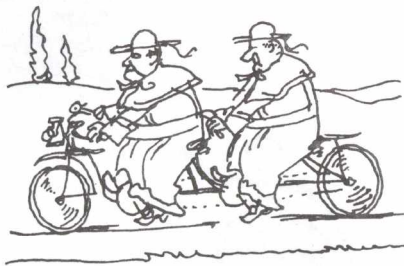
Barikád – Utcái harcok során báránymosdatásra használt edény

Óhaj – új haj kívánása

Operál – énekesek torkából műtét útján vágja ki a magas cét

Koordinál – Két jól összehangolt bíboros

Origó – madárfütyty kezdete

Parókia – Pilises vendéghaj kopasz papok számára

Tószta – ünnepi felköszöntőket követő koccintás pirítós kenyérrel

Vakkan – magát kutyául érző szembe-teg sertéshím

Horgolás – hangos bóbiskolás kézimunka fölött

Jóska – jövőmondó-segéd

Kandúr – disznó hangnem

Refrén – olyan személy, akinek tudat-hasadása rendszeresen visszatér

Termesz – Hangyák által szétrágott hópalack

Válogatva **Timár György**
„Nevető lexikon”-jából

...hogyan lehet az IGÉT ÉLETRE VÁLTANI?

Olvasod...

Megérted...

és akkor elgondolkodsz arról mit is lehetne tenni ennek jegyében aznap, esetleg felkészülsz a váratlan helyzetekre azaz, hogy meg is tanulod az *igét*, hátha másféle összefüggésben lesz rá szükséged, mint ahogy reggel gondoltad...

életre váltott igék:

„Ha valaki egy mérföld útra kényserít, menj el vele kettőre” (Máté 5, 41). Édesanyád megkér, hogy mosd fel a konyhát, nincs kedved, de megteszed, ám közben észreveszed, hogy tele a mosogató mosatlannal – *és akkor nem bemész és kiharancsolod az öcsédet* (akinek egyébként kötelessége lenne elmosogatni), HANEM...

Vagy: Meglátod a szomszéd nénit börtöklálni a hétvégi bevásárlás szatyaival megpakolva, *s nem mész át a túlsó oldalra, vagy nem jut eszedbe, hogy tulajdonképpen még a könyvtárba is be kellene menned, hanem...* „Ne győzzön le téged a rossz, hanem te győzd le a rosszat jóval” (Róma 12, 21).

Vagy: „Senkinek se tartoztatok semmivel, csak azzal, hogy egymást szeressétek...” (Róma 13, 8). Tehát teli vagyok adóslevéllel aznap. Hányat tudok visszaváltani azzal, hogy megmutatom irántuk a szeretetemet? A dolog kemény koncentrációt igényel: *reggel előre engedem a fürdőszobában aput, mert siet; édesanyának felajánlom, hogy hazafelé jövet úgyis a diszkont mellett jövök el; nővéremnek*

veszek egy mozijegyet, mert ő sosem ér rá egy kicsit kikapcsolódni, de ha én hívom meg talán?, na, ez már három visszaváltás, de akkor jön a többi: barátnőm késik 10 percet, mert haját mosott és én nem leszárom, hanem rámosolygok; a padtársam elkéri a matek házit és helyett felajánlom, hogy elmagyarázom neki a feladatot – ami ugyan igénybe veszi a nagyszünetet, de mindenkinek sokkal hasznosabb... (Azt hiszem az ilyen igék életre váltása kicsit hosszadalmas, de igen hatékony!) Lehet folytatni...

Vagy: „Mert Isten akarata az, hogy jó tettelekedve némítsátok el az értelmetlen emberek tudatlanságát” (I. Péter 2, 15).

Van, amikor jobb nem vitába szállni. Mert nincs értelme. Sokkal ésszerűbb tettekkel bizonyítani. Mert értelmetlen emberek vannak...

Sőt értelmetlen keresztyének is. Csak értelmetlen Ige nincs.

Tehát: Amikor valaki türelmetlenül rád kiabál *nem azzal némítod el, hogy még hangosabban visszakiabálsz, hanem kedvesen megkérdezed, hogy miben segíthetsz...*

Vagy: ... (ide most jöhet egy-két saját példa)

Mindenkinek kívánok sok *H-vitamint*, hogy a lelki kémiai folyamat végbemehessen, ugyanis ez „cselekedetekben oldódó” vitamin. Neve: *hit-humor-hűség*, amiből nagy-nagy hiánybetegségek ütöték fel fejüket bizonyos gyülekezetekben, közösségekben...

Ablonczy Margit

Buddha világa

A buddhizmusnak már hazánkban is tucatnyi irányzata van jelen. Egy ilyen rövid összefoglaló keretein belül nem lehet mindegyik sajátosságaival foglalkozni, de – éppen mert az egyes buddhista irányzatok között általában csak módszertani eltérések vannak, csak más-más utak ugyanazon cél felé – lehetséges és érdemes egyenesen a forráshoz, magához Buddhához visszanyúlni, és azt szemügyre venni, amit ő maga hitt és tanított.

1. BUDDHA ÉLETE ÉS TANÍTÁSA ELVÁLASZTHATATLAN.

A buddhizmus köztudottan *egy ember tanítása*, alapítója szerint sem isteni kijelentésen alapul. E vallás az isteni kijelentés lehetőségét és szükségességét azért utasítja el, mert a személyes Isten létezését tagadja. Buddha saját bevallása szerint azt érte el, amit *ember önerőből* elérhet. Mint minden emberalkotta vallás, a buddhizmus is híven tükrözi alapítójának sorsát, életfelfogását és szellemi gyökereit.

– Buddha („A Megvilágosodott”) nem legendás, hanem történeti személyiség volt, aki kb. 2500 évvel ezelőtt élt. Egy hercegi családban született, a Sziddhártha Gautáma nevet kapta. Uralkodó apja a születéskor elhangzó jóslatok miatt (miszerint ő lesz a világ megváltója) a világtól *elzártnan* neveltette. Egészen 29 éves koráig a kastélyban lakott, ahol minden kívánságát teljesítették, s ahol kizárólag szép és

egészséges fiatalok között élvezte az életet. Egyszer azonban kihajtatott kocsijával a városba, és *életében először* látott szegény, beteg, aszkéta és halott embert! Még az öreg ősz haja is ismeretlenül más volt számára...

– 29 éves korára egy embernek a személyisége és világképe kiépül, tehát elképzelhető, milyen sok érte Gautámát: a világ s az élet *mulandósága*, hiábavalósága elemi erővel tudatosult benne.

– A „Világ Megváltója” tehát elindult, hogy előbb megváltsa *önmagát*. Otthagytta örökségét, családját és nagy jógik nagy tanítványa lett belőle. Az aszkézist azonban odáig fokozta, hogy majdnem belehalt. Ekkor rájött, hogy a ló egyik oldaláról a másikra esett: az élvezeteket hajhászó életvitel és az önsanyargatás sem vezet sehová. Rálépett az arany *középutra*, otthagytta a jógikat, és azok felháborodása ellenére a maga útját kezdte járni.

– Gautáma hindu volt. E vallás fő problémája, hogy hogyan szabadulhat ki az ember a lélekvándorlás forrágából, a karma rabságából. A karma személytelen ok-okozati törvénye szerint ugyanis az ember, amit vetett, azt aratja, múltja meghatározza a jelenét, jele-ne a jövőjét. Gautáma a szándékok, tettek rugóit kutatta, hogy *hogyan jön létre* a karma, és mi a feltétele, hogy *megszűnjön* a hatalma az ember fölött. Gautáma a szabadulást még ebben az életben akarta.

2. A MEGVILÁGOSODÁS

Meditációja az észlelhető, elgondolható valóságnak, tehát a külvilágnak és saját belső testi, tudati, érzelmi, akarati folyamatainak az *elemzésével* kezdődött, és arra a végeredményre jutott, hogy *minden* változik, minden mulandó, minden változó és mulandó részek halmaza, minden szempont kérdése, minden szempont korlátolt, egyszóval *minden relatív*, és nincs *semmi* a világon, ami változatlan, örök, abszolút lenne.

– Ha pedig ez így van, akkor az embernek nem szabadna összetett és mulandó dolgok *csalóka összjátékához* ragaszkodnia, mint az „én”-je, a személyisége, a teste, a vágyai. Tárgyakhoz, dolgokhoz vagy emberekhez s a velük való kapcsolathoz ragaszkodni *délibábkergetés*. (Az oszladozó hullák tanulmányozása során erről erősen meggyőződött.)

– Ha az ember mégis így él, nem csoda, hogy *szened* és másoknak *szenedéseket okoz*: fél, hogy a számára vonzó, elérendő, megtartandó dolgokat, kapcsolatokat elveszti, vagy ezeket másoktól veszi el, illetve gyűlöli a számára taszító dolgokkal, személyekkel való együttélést. Buddha szerint e mulandó dolgokhoz kötődő *élet maga szenedés*. – Ez az „Első Nemes Igazság”.

– Mi az *oka* a szenedésnek? Az, hogy ezt az ember nem veszi észre vagy nem fogadja el, hogy mulandó dolgokhoz ragaszkodik, és szinte *szomjazza* a létet, hogy a testi-lelki vágyainak engedelmeskedik, s azok fogva tartják. Amíg élni, bírni, a dolgok értelmét látni akar, addig ez az énjéhez, és világához ragaszkodó „lélek” a test halála után a

karma törvényének megfelelően újra testet *kell*, hogy öltön, s a létek újult forgatagán át (szamszára) újra és újra születve csak szened, álmodik, kívül a Valóságban, illúziókba merülve. Buddha *tagadta*, hogy létezik a „lélek” mint valami maradandó, szerinte a lélekvándorlás is csak azok számára létezik, akik *még nem* világosodtak meg. Csak *álom* az élet, a test is csak materializálódott illúzió. Ennek nem tudása a szenedések oka. – Ez a „Második Nemes Igazság”.

– Megszüntethető-e a szenedésteli létforgatag? Van-e ebből kiút? Buddha szerint van, az, hogy fel kell ismerni a dolgok, az „én”, a „te”, az élet stb. mulandóságnak alávetett voltát, és el kell engedni azokat, nem szabad többé beléjük ragadni, azaz fel kell ébredni a valóságra: meg kell világosodni, *buddhává* kell válni. Ez az ember *egyetlen* igazi életcélja.

– A „megvilágosodás” nem pusztán valami agytorna, hanem az ember *egész* lényét megrázó, ön- és világképét átalakító felismerés, attitűdváltás. A megvilágosodott beléphet a Nirvánába: az illúziók „kioltódnak”, és már nem köti *semmi* e mulandó világhoz, másokhoz, önmagához. – Ez a „Harmadik Nemes Igazság”.

– Hogyan történik ez? Ugyanazt az utat kell végigjárni, amit Gautáma végigjárt. Ez néhány alapvető erkölcsi és életviteli szabály betartását, a buddhista tanokban való elmélyedést, és főleg a tudat iskolázását, a buddhista meditáció mesterek által ellenőrzött gyakorlását követeli („Nemes Nyolcstréte Ösvény”). Buddha eredetileg kasztonkívüli *szertesvallást* alapított, tanainak követése

szerzetesi életvitelt követel. – Ez a „Negyedik Nemes Igazság”.

3. MEGVILÁGOSODNI – ÉS UTÁNA?

A megvilágosodott *megszabadul* az anyagvilághoz, a testéhez, az élethez, önző énjéhez és vágyaihoz való ragaszkodásától, „én” és „te” minden problémájától.

– Gautáma az ember, aki idáig „én”-ként érezni, vágyani, ragaszkodni, gyűlölni és szeretni tudott, gyakorlatilag *megszűnt*. Mint amikor egy gyertya tűvig ég, s kialszik, mert elfogyott a tüzelőanyaga. Buddhaként ezentúl képtelen volt kötődni, ragaszkodni e világhoz, másokhoz, önmagához, vagy akár megvilágosodni akaráshoz. Minden *túl*jutott.

– Többé nem uralta a karma és a reinkarnálódás kényszere. Nem kellett újra születni és élni az illúziók, én és te, szeretet és gyűlölet, jó és rossz, igaz és hamis, fekete és fehér, isten és ördög, sőt szamszára és nirvána látszólagos ellentéteinek rabságában. Ő maga többé nem szenvedett az illúziók lángtengerében, s csak azért tanított további negyven éven át, hogy mások is megszabaduljanak hozzá hasonlóan.

4. MI A BUDDHIZMUS CÉLJA?

Buddha rendszerében az ember személyiségének igazából nincs *értéke*, másoktól különböző énként való élete pusztán *illúziók terméke*. A hétköznapi értelemben vett „személyiségnek” a feladása ezért a megvilágosodás *előfeltétele*.

Buddha nem a haláltól, hanem az *élettől* akar megszabadítani (keleten ugyanis a reinkarnáció *magá a pokol,*

amiből mindenki szabadulni akar). Buddha nagy „örömhíre”: ha valaki megvilágosodik, akkor ha meghal, *végre nincs tovább!*

BUDDHA GONDOLKODÁSA

Buddha világ- és énelemzésének *logikai hibája*, hogy az egészet a részek halmazával azonosítja, mintha például a víz tulajdonságait a hidrogén- és az oxigénatom tulajdonságai alapján le lehetne írni. Az egész ember *több*, mint elemezhető testi-lelki részleteinek összjátéka, több, mint egy saját létét álmodó illúziócsomó!

Buddha csak azzal számolt, ami észlelhető és elgondolható, *a természetfölöttivel nem*. A hindu istenségeket is karmának alávetett, szabadulásra váró lényeknek tekintette, akik *nem* segíthetnek az embernek, sőt az emberi létformát tartotta a megvilágosodásra legalkalmasabbnak. A buddhizmus önmagában teljes, önmagába zárt világnézeti rendszer. Az Isten *nélküli* valóságnak emberi erőfeszítéssel elérhető legjobb magyarázata. Nem kevesebb, és nem több.

MI HIÁNYZIK A BUDDHIZMUSBÓL – KERESZTÉNY SZEMMEL?

Buddha *közönyös* világegyetemben élt. Nem ismert (el) egy *örökkévaló*, teremtő, a világon kívül létező (transzcendens), és *ugyanakkor* mindenkihez közel lenni tudó (immanens), személyes, jóindulatú, mindenható Istent, aki VAN s ezért *nem üres az ég*. A buddhizmusból az az Isten hiányzik, aki nem közönyös, hanem *szereti* teremtményeit és aki visszonszerethető; aki jól *ismer* minket és aki megismerhető;

aki *szól* hozzánk és akit meg lehet szólítani; akinek *fontos*, hogy kik és milyenek vagyunk, s milyenné leszünk, hiszen nem véletlenül teremtett mindnyájunkat másnak; aki Krisztusért úgy ahogy vagyunk, *elfogad* mindnyájunkat, és életünk gondját akarja viselni; aki *tudja*, mi az, emberként élni ebben a világban, hiszen JÉZUSBAN emberré lett; aki egy napon *megítéli* egyetlen életünk gondolatait, szavait, tetteit s aki mégsem ítélni akar, hanem könyörülő, mentő szeretettel Jézusban *önmagára vette* büntetésünket, csak mert *szeret* minket; akinek az életnél is drágábbak vagyunk, s aki helyettünk, miattunk, értünk *bűnhődve* halt meg, de *feltámadt*, mert *Ő maga* az örök élet.

Vagy Buddha világa, vagy Krisztus világa a valóság. Hogy melyik az, arról *csak Isten maga tud* bárkit is *meggyőzni*. Ehhez nem kell más, csak kérdő nyitottsággal olvasni az Újszövetséget, megfigyelni és megismerni Jézust magát, és megszólítani Istent: „ha tényleg vagy, és az vagy, akinek mondom magad a Szentírásban, szólj hozzám, jelentsd ki magad nekem is!” Aki *Őt* keresi, az *Őt* megtalálja, aki nem is keresi, azután is megy. Aki Nála kopogtat, azt *Ő* beengedi, aki nem is hívta, ahhoz is bekopog. Halálós ember-szeretete életet lehel a különben valóban *üres* emberi szívbe és életbe.

Szalay András

Esztergomi látkép
Fotó: Tim Randall

Kötetlen beszélgetés

Leírás: egy-egy ifjúsági órát sokszor kötetlen beszélgetés formájában szeretnénk megtartani, de gyakran az első nehézségek láttán meghátrálunk.

Imádság és a bibliai szakasz elolvasása után azoknak a súlyponti kérdéseknek vagy problémáknak a felvetése történik, amik a szöveg mondanivalóját segítik kibontani (gondolkodásra bátorítással) ezután az aktív csend után indulhat a téma közös megbeszélése. Ez történhet kiscsoportokban, vagy egy nagyobb csoportban. Amennyiben a beszélgetés kiscsoportokban történik, akkor a csoportvezetők a megbeszélés befejeztével beszámolnak az elhangzottakról az egész közösség előtt. Abban az esetben, ha a beszélgetés egyetlen nagy csoportban történik, akkor befejezésként elégséges egy összefoglalás a vezető részéről.

Gyakorlati tanácsok: A legtöbb bibliai szakasz kérdéseket hoz felszínre, beszélgetésre ösztönzi a résztvevőket. A téma megválasztásában és a bevezetésen tekintettel kell lennünk a csoport szellemi, lelki érettségére. A kötetlen beszélgetéshez szinte nélkülözhetetlen a barátságos környezet (virágok, rajzok, a székek ne iskolás sorrendben álljanak, hanem körben, vagy félkörben stb.).

Egyéb megjegyzés: A vezetőnek az a feladata, a beszélgetést vezesse, tehát a beszélgetés menetét időről időre összefoglalja és továbbvivő kérdéseket tegyen fel. Nem hasznos, ha vezető a válaszokat értékeli (pl. jó-nem jó). A beszélgetésben amennyire lehetséges maradjon visszafogott és semmiképpen se tartson kiselőadást. A vezető továbbvivő kérdései megóvnak attól, hogy a beszélgetés egy helyben topogjon. Abban az esetben, ha kiscsoportokban történik a megbeszélés, akkor a csoportvezetőket lássuk el tanácsokkal.

- A kérdéseket ne magunk válaszoljuk meg, hanem továbbbítsuk a csoport felé pl. „Hallottátok amit János mondott. Mit szóltok hozzá?”
- Elvont, kevésbé érthető vagy túl általános állítások esetében kérdezzünk vissza a tisztánlátás érdekében.
- Egy-egy pont megbeszélése után röviden foglaljuk össze a beszélgetés állását.
- Lényeges szempontokat emeljünk ki pl. „Talán maradjunk még egy kicsit annál, amit Kati mondott és nézzük meg mit jelent ez a csoportunk számára?”
- Tereljük vissza a beszélgetés fonalát, ha új problémakör vetődne fel, s a régit még nem zártuk le.
- Gondolatébresztő lehet, ha két egymással ellentétes hozzáállást ütköztetünk.
- A félénkeket bátorítsuk! Adott esetben egyszer-egyszer meg is szólíthatjuk.
- Azokat a résztvevőket, akik irányában némelyek túl élesen fordulnak, szólunk, alkalmas módon védjük meg.
- Fékezzük meg a monológokat pl. „Talán egy kérdésben meg tudnád fogalmazni az állításodat?”
- Semmiféle felszólalás felett ne fussunk át.
- Anélkül, hogy „pórázon tartanánk” a beszélgetést a témára és a mondanivalóra összpontosítsunk!

Néhány példa befejezésül néhány általánosan feltehető kérdésre:

Hol van ebben a részben az örömhír?

Mit jelent számomra személyesen ez a szakasz?

Mit mondanánk el másoknak erről a szakaszról?

Közli: Bartha Árpád

Tésztafűzés

Gondoltátok volna, hogy a levestészta némelyik változatából ékszert is lehet készíteni? Én nem. A táncszeminárium kézműves programján találkoztam ezzel először. Az ottlevőknek nagyon tetszett, meglepetésemre a fiúk is kitartóan fűzőgettek. Azt hiszem érdemes a Vezess!-ben is közölni e „mesterség” alapjait, hogy Ti is kipróbálhassátok. Először is: mi kell hozzá?

felfűzhető száraztészta: csiga, csillag, cső stb. alakú. Rá kell nézni, vajon át lehet-e fűzni rajta a damilt, ha igen, akkor jó.

A tésztát a) úgy hagyjuk, ahogy van, b) grill sütő lapján vagy tepsiben picit megpirítjuk, hogy barna (nem fekete) legyen.

damil: viszonylag vékony, ami nem őrzi meg a tekerces formáját, hanem a

ráfűzött tésztától „rendes lánc” alakja lesz.

parafa dugó: ez kisebb, tetszés szerinti alakra vágva még érdekesebbé teszi a láncot, és a többsoros fűzésnél segít a sorok rendezésében.

színtelen akril lakk (spray): a kész ékszert célszerű ezzel befűjni, mert ettől tartósabb lesz, picit fényes, és már nem lesz evésre alkalmas a tészta. Ez azért fontos, mert nagyon finom a pirult tészta, jó illata van és egy éhes pillanatokban még megennéd, ha nem lenne lakkal lefűjva.

A fűzést nem kell magyaráznom, ezt gondolom tudja mindenki, csak el kell kezdeni.

Jó fűzőgetést és „tésztaropogtatást” kívánok.

Villő

Kézműveskedés a konyhában

Már több KIE megbeszélésen, rendezvényen ették az ottlevők jó étvágygyal a különböző krémmel megkent szendvicseket. A „fogyasztók” egyik kedvence a **TOJÁSKRÉM**, aminek a következő a receptje:

Hozzávalók: 10 db tojás
10 dkg margarin
2-3 evőkanál mustár
(1 evőkanál tejföl)
só, bors
1 csokor petrezselyem

A keményre főtt, héjától megtisztított tojásokat villával vagy kézi darálóval apróra töröm (reszelem). Hozzákeverem a margarint, tejfölt, mustárt, sót, pici borsot. Ha nem áll össze (nem kenhető), akkor mustárt és/vagy tejfölt teszek hozzá. A végén keverem bele az apróra vágott petrezselymet.

(Természetesen kevesebb tojásból is el lehet készíteni és a fűszerezés ízlés szerint módosítható.)

Jó étvágyat kívánok!

Villő

„A muzsika, a filozófia, a vallás nyelvén mindig van egy ösvény, mely a középonti rend felé vezet...”

„...a vallás társadalmi életünket is harmónikusabbá teheti, hiszen legfontosabb feladata, hogy a nagy összefüggésekre emlékeztessen bennünket...” – a két idézet korunk egyik legnagyobb fizikusának könyvéből való: *WERNER HEISENBERG: A RÉSZ ÉS AZ EGÉSZ* (beszélgetések az atomfizikáról) címmel.

Számomra különleges élmény volt a tudomány felől közelítő gondolkodó beszélgetéseit olvasni, ahogyan élete alakult, az általa leírt természeti törvényszerűségek megfogalmazódtak. Sosem értettem a fizikát, de ez a könyv megragadott s muszáj volt a kezembe vennem a Guinness Lexikont, hogy korunk legújabb fizikai felfedezéseivel megismerkedhessek. Megdöbentem, mert értettem, pedig annak idején a középiskolában halvány sejtéseim sem voltak arról miért is van nekünk fizikaóránk. Ma úgy gondolom már, talán nem az én hibám volt... (Gondolat 1975 – csak könyvtárban elérhető!)

„Mi az értelme létezésünknek és mi az értelme az élőlények életének? Erre a kérdésre válaszolni tudni nem egyéb, mint valóságosnak lenni. Te azt kérded: van egyáltalán értelme ezt kérdezni? Mire én azt felelem: aki saját és embertársai életét értelmetlennek találja az nemcsak boldogtalan, hanem arra is alig képes, hogy éljen.” – A másik nagy fizikus, akinek elmélete pont szemben áll a Heisenberg által képviselt kvantummechanikával, *Albert Einstein*, a relativitáselmélet megfogalmazója. Könyve *HOGYAN LÁTOM A VILÁGOT?* címmel

jelent meg a Gladiátor Kiadónál 1995-ben, s a könyvesboltokban még kapható.

A két könyv egymás utáni olvasása talán mindenkinek azt az élményt közvetítheti, ami most személyesen engem érintett. Hogy a hit és tudomány nem szembenálló területek. Sőt szükségük van „egymásra” ahhoz, hogy élni lehessen! A hívőket megtaníthatja a tudomány arra, hogy milyen hatalmas Istenünk van, akinek műve messze meghaladja minden mai ismeretünket. S a tudósoknak megtaníthatja, hogy a végső összefüggések csak hit által érthetők! Mai tudományos világunkban, a technika korában mindnyájunknak komolyan kell vennünk ezt a kihívást!

Egy harmadik elméleti fizikus gondolatával hadd zárjam a sort: „Csak háromféle ember van. Az egyik fajta az, amelyik megtalálta Istent és szolgálja. A másik, amelyik minden igyekezetével keresi, de még nem találta meg, s végül a többi, aki úgy él, hogy nem is keresi és nem is találta meg. Az elsők értelmesek és boldogok, a legutóbbiak balgák és boldogtalanok, a közbűlők boldogtalanok, bár lehetnek értelmesek” – *B. Pascal* (1623–1662) *GONDOLATOK* c. könyvét a Gondolat Könyvkiadó jelentette meg 1983-ban, s könyvtárban ez is elérhető.

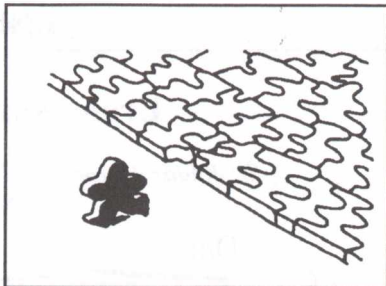
Azért, mert mi hihetünk, nem muszáj tájékozatlannak maradnunk, s ostobának bizonyulnunk mai tudományos beszélgetésekben. Olvassunk értékes irodalmat, hogy még értékesebb lehessen számunkra, amit megnyertünk, hogy az életet adó Igét is olvashatjuk, mely máig a legjobb *használati utasítás*, a legjobb *leírás*, a legalkalmasabb kezelési útmutató az emberhez.

Ablonczy Margit

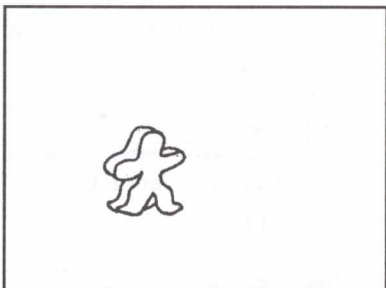
Néha egyedül szeretnék lenni...

- ...hogy legyen időm magamra
- ...hogy valami szépet tegyek, egy könyvet elolvassak, magamról gondolkodjak, tegyek valamit, ami örömet okoz
- ...hogy legyen időm az álmokra
- ...hogy kikerüljek a taposómalomból, élni akarok és nem csak „átélni”
- ...hogy néhány dolgot kipróbálhassak anélkül, hogy megbámulnának vagy kinevetnének

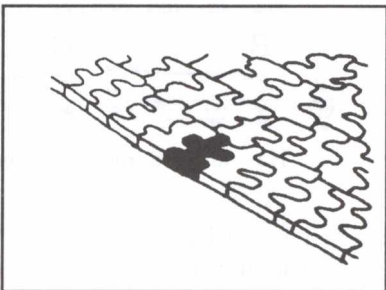
Néha egyedül érzem magam...

- ...mert senki nem ért meg
- ...mert senki sem figyel rám
- ...mert semmi értelmét nem látom az életnek
- ...mert úgy érzem, túl sokat követelnek tőlem
- ...mert nem szeretem magamat
- ...mert elakadtam
- ...mert egyáltalán nem tudom, hova tartozom

Szükségem van másokra...

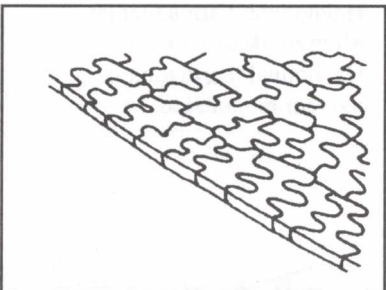
- ...mert egyedül nem sikerül
- ...mert szeretném, ha megértenének
- ...mert másokhoz mérhetem magamat, felfedezhetem, ki vagyok, mire vagyok képes és mire képesek mások
- ...mert elismerést és biztonságot keresek
- ...mert együtt többet érhetünk el
- ...mert tudni szeretném, mit gondolnak mások bizonyos kérdésekről

Kell, hogy legyenek körülöttem mások...

- ...hogy elvegyülhessek köztük és együtt úszhassak
- ...hogy egyszer minden mást elfelejthessek
- ...hogy anonim maradhassak
- ...hogy egyszerűen ott legyek, anélkül, hogy bárki is megkérdezné, mit gondolok és érzek, hogy egyszerűen tömegben legyek, pl. egy stadionban vagy egy koncerten.

Részlet a német KIE egyik kiadványából. A mondatok befejezéseit fiatalok írták.

ÉNEKELJÜNK

Uram, közel voltam hozzád

[Du.137.] Sz: Kádár Ferenc

D: Berkesi Sándor

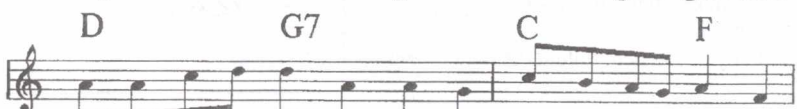
(Mk.14:67-72)

U-ram, kö- zel vol- tam hoz- zád, Mé- gis el- sza- kad- tam.

Meg- val- lat- ták hű- sé- ge- met: Ne- ved meg- ta- gad- tam.

Ha- lá- lod- nak har- mad- nap- ján Vá- dol- nak a fé- nyek,

Ha- lá- lod- nak har- mad- nap- ján sír- va haj- tok tér- det.

2. Uram, kerestelek téged,
Céltalan futottam:
Csak magamig, másokig, majd
Sírodig jutottam.
Halálodnak harmadnapján
Megszűnik az átok,
Halálodnak harmadnapján
Szívem megtalálod.

3. Uram, taníts hinni benned,
Várni új csodára;
Tedd életem hűségessé,
S legyen szavam hála:
Halálodnak harmadnapján
Zendülnek a fények,
Halálodnak harmadnapján
Én is áldlak téged!

Esti ének

MOLDA (Lészped) -II.

Parlando, rubato

1. A fé - nyes nap im - már el - nyu - go - dott,
A föld szín-tén ső - tét-ben ma - ra - dott.
Nap - pa - li fény éj - jel - re vál - to - zott,
Fá - rad - tak - na - kə nyu - go - dal - mat ho - zott.

2. Min - den ál - la - tə megy nyu - go - da - lom - ra,
Az Is - ten - től ki - ren - delt á - lom - ra.
De én U - ram, úgy me - gyek á - gyam - ba,
Mint - ha men - né - kə gyá - szos ko - posóm - ba.

3. Midőn ágnak adom a testemet,
Deszka közé zárhatom éltemet.
Hosszas álom érheti szememet,
A kakasszó hozhatja végemet.

4. Vessünk számot hát, édes Istenem
Hogy lelkemet ne kelljen féltennem,
Hogy lehessen bátrabban szólanom,
Midőn meg kell előtted állanom.

5. Színed előtt minden nap elesen,
De Te lettél Atyádnál kezesem.
De megbocsáss, mert szívemből szánom,
Könyvek miatt szememben nincs álom.

6. Az ágyamba zokogva költözöm,
Vánkosomat könyvemmel öntözöm.
Ha megtartasz holnapi napodra,
Nem fordítom azt megbántásodra.

Szómagyarázat: könyvek = könnyek

Sportszeminárium beszámoló

1996. 03. 29–31. CSÁKVÁR

A Magyarországi KIE Sportbizottsága első alkalommal szervezett sportszemináriumot. Az esemény színhelye Csákvár volt, ahol összesen 20 fiatal jelen.

A program pénteken este 19 órakor kezdődött gyülekezéssel, majd vacsorával folytatódott. Ezután mindenki elmondta, hogy honnan jött, mivel foglalkozik. Az egész rendezvény vendége, előadója volt Harald Rakutt a Chemnitzből (Németország) érkezett KIE sporttitkár. A nyitó áhítatot Labossa György (evangélikus teológiai hallgató) tartotta. Ez első esete ismerkedéssel, sok közös játékkal telt el.

Szombaton – a reggeli áhítat után – Harald Rakutté volt a főszerep. Délelőtti előadását: **Sportmunka a KIÉ-ben** címmel tartotta. Előadását négy téziszre alapozta:

1. Nincsen keresztyén sport.
2. A sportnak van helye a keresztyén ifjúsági munkában.
3. Sport, játék, hit a keresztyén ifjúsági munkában elválaszthatatlan.
4. Sport, játék egy speciális keresztyén feladat, pontosan „szociális közép-pontban”.

Ezeket a téziseket különböző helyzetgyakorlatokkal szemléltette, különböző játékokat – „blöde” Spiele – tanított. Bepillantást nyújtott munkájába is:

1. Hogyan került mindez a KIÉ-vel kapcsolatba?
2. Hogyan szervez meg egy sportnapot, hogy a missziós gondolatok se szo-

ruljanak háttérbe (missziós sportmunka).

3. Elmondta, hogy hogyan néz ki Németországban egy sportnap.

4. Ezenfelül még mi egy sporttitkár feladata.

Az ebédet a nagyközség csárdájában lehetett elfogyasztani. Délután a sporté volt a főszerepe. A bemelegítést és a levezető játékokat Harald Rakutt vezette. Több sportág közül lehetett választani:

- röplabda
- Blitzball (speciális rugby játék)
- foci
- fogójátékok

Este vacsora után folytatódott az előadás, csak most a téma változott: **Egy áhítat felépítésének gondolatai**. Gyakorlati oldala is volt a dolognak különböző, rövid, úgynevezett „sportos áhítatok” formájában, melyeket komolyan, olykor-olykor nevetve hallgatott (ját-szott) mindenki.

Az esti áhítat a következő kérdéssel kezdődött: **Voltál már üveg?** Érdekes téma került bemutatásra, mai példákat állított a keresztyén élettel párhuzamba. Az este és az éjszaka hátralevő része beszélgetéssel, pingpongozással, különböző játékokkal, szóra-kozással telt el.

Vasárnap a záróprogram az istentisztelet volt, amit Albert Gábor helyi, evangélikus lelkész tartott. Dél körül kiürült az evangélikus parókia és mindenki hazatért.

Györfy Regina

Az 1995 őszi **Táborszervezői szeminárium** egyik előadás (csoportbeszélgetés) összegzését az előző számban közöltük. Most a **REKLÁM**-ról folytatott beszélgetés anyagát olvashatjátok. A leírás vázlatos, ezért célszerű alaposan átgondolni, saját tapasztalatokkal, ötletekkel kiegészíteni. Reméljük segítség ez az összefoglalás azoknak, akik nem vettek részt a szemináriumon, de szeretnének tanulni a táborszervezésről.

Röviden átbeszéltük a reklámozási lehetőségeket (újság, szórólap, levél), de a tartalom mindegyiknél azonos, legfeljebb a formája más. Az általános álláspont az volt, hogy általában két-három hónappal előre kell egy programot hirdetni, ennél előbb csak a nyáriakat fontos. Mindannyian abból indultunk ki, hogy ezt a reklámot a jelentkezés után követi egy értesítés, amely minden területen pontosít, de már nem befolyásolhatja a jelentkezés tényét. Az első tájékoztató tartalma:

Időpont

Pontos dátum a kezdet és a végére is (év, hó, nap), amennyiben ez az odaútasítás nélküli idő, azt külön jelezni kell.

Cél, program

A találkozó, vagy táborozás pontos meghatározása (pl.: csendeshét, farsangi bál, biciklis tábor stb.)

Helyszín

Természetesen itt még nem kell pontos házszámot írni, de annyi információt kapjon a jelentkező, hogy tudja mekkora útiköltségre számíton, illetve milyen szálláskörülmények lesznek.

Jelentkezési határidő

Itt mindig legyen fő szempont, hogy legyen időnk a jelentkezők számától függően az étkezést, szállást és programot biztosítani, de a határidő ne legyen indokolatlanul korai sem. Amennyiben a program maximált létszámú valamilyen okból azt már itt tisztességes jelez-

ni, illetve azt is, hogy milyen szisztéma szerint válogatunk (pl.: jelentkezési sorrend, nyelvtudás stb.).

Részvételi díj

Ennek számítását a költségvetés készítésénél részletezem. Itt egy dolgot érdemes megjegyezni, hogy az összeg elé érdemes a tervezet szócskát biggyeszteni és ez felhatalmaz apróbb eltérésekre.

Információ

Egy nevet, címet és telefonszámot érdemes megadni, olyanét, aki elérhető és megfelelő információkkal rendelkezik. Nem érdemes a területeket szétválasztva több nevet megadni, mert abból csak kavarodás lehet.

Felszerelés

Itt elsősorban a rendkívüli felszerelési tárgyakat érdemes megnevezni, de nem árt esetleg humoros formában az általad evidensnek hitt dolgokat is megemlíteni. Esetleg bizonyos speciális dolgok beszerzésével kapcsolatban (kerékpár, hágóvas stb.) ki tud felvilágosítást adni.

A következő „tükrünk” mint jeleztem a költségvetés kell, hogy legyen a logikai sorrendet követve. Ugyanis a többi pontot, ha kérdőjelesen is, de nagy valószínűséggel ki tudjuk tölteni. Egyedül az időpont, aminek teljesen biztosnak kell lenni. Természetesen ennek összeállítására is feltételez konkrét ismereteket, de ezek hiányában tapasztalati összegekkel számolhatunk. Javasolom mindig a fölfelé kerekítést.

A vakáció alatt valószínűleg Ti is mentek táborozni: akár a saját ifitekkel, akár kisebbekkel. A következő két játék kisebbeknek és nagyobbaknak is egyaránt jó szórakozást biztosít.

Székeltöltetés

Kategória: szórakoztató ügyességi játék

Játékosok: min. 10 fő

Hely: szoba

Csapat: 2 csapat

Kellékek: 4 szék, 2 pár cipő, 2 pulóver, 2 kendő

Idő: 5–10 perc

Két széket leteszünk egymástól pár méter távolságra, majd a másik két széket ezekkel szemben, azoktól kb. 5–7 méternyi távolságra helyezzük el. Az egyik az induló hely, a másik a cél. A résztvevőket két csapatra osztjuk, majd a kiválasztott két versenyzőt leültetjük az induló székekre, s felszólítjuk őket, hogy vegyék le a cipőjüket és helyezték el a szék előtt. Ezután felállítjuk őket, és a szék ülőkéjére ráteszünk egy-egy pulóvert.

A játékosok feladata az lesz, hogy bekötött szemmel egyenként átvigyük a cipőket és a pulóvert a célban álló székükhöz, és „felöltöztessék” azt. Vagyis a szék két első lábára ráhúzzák a cipőket, támlájára pedig a pulóvert. Az nyer, aki hamarabb elvégezte a feladatot, és visszaült az induló székére. (A kendőt csak a visszaérkezés után lehet levenni.)

A feladat ismertetése után bekötjük a játékosok szemét és előre vezetjük őket a félpályáig, megforgatjuk őket, onnan kell indulniuk, és megkeresni az induló széket, hogy megkezdhessék a feladat végrehajtását. (Ezt kisebbeknek el lehet hagyni.)

A szék megtalálásában bekiabálásokkal segíthet a versenyzők csapatának többi tagja, de egymást félrevezetni tilos!

Hogy volt az elején?

Kategória: szórakoztató,

megfigyelőkészséget fejlesztő játék

Játékosok: min. 10 fő

Hely: Ø

Csapat: 2 csapat

Kellékek: Ø

Idő: 10–15 perc

A társaságot két csapatba osztjuk, majd az egyik csapat tagjai kimennek a teremből, (illetve halló- és látótávolságon kívül mennek ha szabadban vagyunk). A bent maradók megegyeznek egy rövid történetben, mozdulatsorban, majd behívnak egy játékost, és a bentiek közül valaki eljátsza neki ezt a jelenetet. Ezután újabb játékost hívnak be, most az első behívott játsza el a másodiknak azt, amit látott. A második behívott a harmadiknak játszik és így tovább. Az utolsó behívott már nem ismétli meg a mozdulatsort, helyette elmondja, hogy mit értett meg a játékból. Az előtte lévő játékos is elmondja az általa értett és eljátszott történetet, és így a játékosok felgöngyölkítik, megbeszélik a történetet egészen a bemutató játékosig.

Ezután a csapatok cseréjével folytatódik a játék.

Jó nyaralást, táborozást és remek szórakozást kívánok:

Zsó

„Mindig imádkozni kell, és meg nem restülni!” (Lk 18, 1)

Miért imádkozunk?

- mert az ima erőt képvisel
- mert az ima előjogunk
- mert az ima erősíti a szolgálókat
- mert az ima csatorna föld – a mennybe
- mert az ima felüdít

„Hát olyan kevés az Úr ereje? Majd meglátod, beteljesedik-e az én beszédem, vagy sem!” (4 Móz. 11, 23)

Negyedévi imatémák:

hálaadás:

- a Bibliáért
- az elhívott keresztyénekért
- a kegyelmi időért
- a hitoktatás lehetőségéért
- templomainkért
- a leprásokért

könyörgés:

- a Vezessl-ért
- a Magyarországi KIE-ért
- alázatért
- a világi vezetőkért (önkormányzat, parlament, kormány)
- a hívők tisztánlátásáért

MÁS

Az előző számban a bibliatanulmányozás buktatóiról volt szó. E számban ezt szeretném folytatni, hogy a következőben befejezzem és megint másba fogjunk.

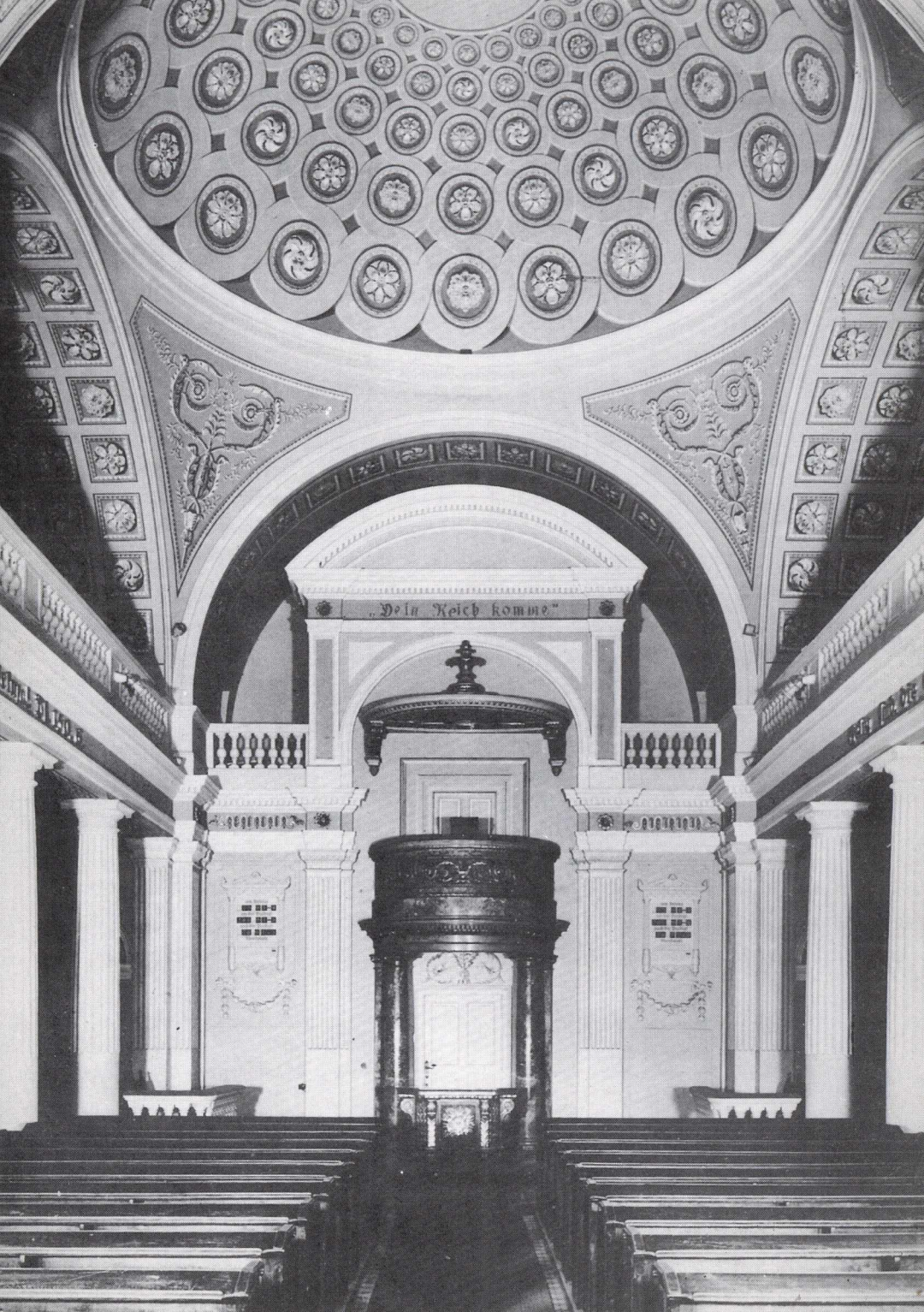
Az ember elméjének sok furcsa tulajdonsága van. Ezek közé tartozik többek között az ún. „szelektív hallás”, ami azt jelenti, hogy csak bizonyos dolgot hall meg az ember. Ez lehet tudatos, de ösztönös is. Tulajdonképpen arról van szó, hogy az ember egy prekoncepció vagy előítélet alapján áll hozzá egy kérdéshez és hajlamos a kapott információkat aszerint válogatni, hogy beillik-e az ő elképzelésébe, vagy nem. Egy asszonnyal vitatkoztam arról, hogy kelle-e, jó-e a gyülekezetben ösztönözni az imaközösséget. Őt soha nem hallottam még imaalkalmon hangosan imádkozni, s ezen a beszélgetésen is az irányban érvelt, hogy elég az, hogy mindenki otthon magában imádkozik. Bibliai (!) példát is hozott, hogy tudniillik Jézus is arra szólította fel a tanítványokat, hogy nagyon röviden (!) imádkozzanak és magukban: a belső szobájukban. Ezt ő egy lelkésztől hallotta. Kicsúszott a számon, hogy ez tévtanítás. Azután a beszélgetés során kiderült, hogy nem a lelkész tévedett, hanem az asszony a saját elképzelése sablonján át nem gyömöszölhető szavakat, gondolatokat egyszerűen figyelmen kívül hagyta. Amikor azonban elövettem a Bibliát, kikerestem a Mt 6, 6–7. verseit, és elmagyaráztam, mit jelent a belső szoba, és a bőbeszédű ima tiltása, összeomlottak érvei és hagyta magát meggyőzni. Ritka örömben volt részem, hogy sikerült egy félreértést tisztáznom.

Fontosnak tartom tehát, hogy a bibliakör-vezető fordítson gondot arra, hogy a tévedéseket kijavítsa és ne hagyja meg a résztvevőt egy tévképzetében. A vezető tekintélyt képvisel, ezért felelőssége van ebben is. Másodszor azért is fontos a bibliára, mert itt a vezetőnek lehetősége van visszakérdezni, hogy jól értették-e meg a résztvevők az elhangzottakat. Erre pl. istentiszteleten nincs mód. Ki kell tehát használni a lehetőséget!

Áldott szolgálatokat kívánok!

Szeretettel: Kristóf

(Vége következik)

„Dein Reich komme.“